

Patents

A «La Ciutat d'Olot» donen patents. I quines patents! No fa pas massa temps, el senyor de Garganta atorgava olímpicament el títol de ciutadà olotí número 1 al senyor Joaquim Danés. Ara, la setmana passada, des de la tronada secció «Del moment», es qualificava el senyor Rafel Arau d'immoral n.º 1.

Una cosa salta a la vista, i és que mentre el ciutadà n.º 1 és afecte a la política dels distribuïdors de patents, l'immoral n.º 1 és un seu adversari polític, i no dubtem gens que el dia que es decideixin anomenar l'honorable ciutadà n.º 2 aquest serà un altre home d'esquerra i que l'immoral n.º 2 serà un altre home de significació dretana. I així, succesivament, s'arribaria a la conclusió que tots els homes d'esquerra són uns ciutadans exemplars i que els de dreta són una colla d'immorals.

Es clar que, tot plegat, això fa riure una mica, només una mica, perquè té molt poca gracia, o no en té gens. Altres vegades «La Ciutat d'Olot» ens ha fet riure més.

Estem segurs que tant el senyor Arau com el senyor Danés no s'en posaran cap pedra al fetge. Quant a aquest últim (que —sigui dit de passada—, malgrat discrepar d'ell en algunes coses, el tenim per un ciutadà digníssim), ens imaginem l'angúnia que devia produir-li la sortida del senyor de Garganta perquè és una cosa molt forta i que ha d'impressionar molt això de que a un hom, de cop i volta, li diguin el ciutadà n.º 1, i comprenem que, per acceptar aquest títol, es facin una mica d'escarafalls i un xic de compliments, encara que la designació provingui, *nemine discrepante*, d'Un jurat tan autoritzat com és el senyor de Garganta. Déu ens guardi de trobar-nos mai en la difícil situació del senyor Danés, perquè no sabriem pas com manegar-nos. Hauriem, és clar, d'agrair la distinció i la bona intenció i tractar de renunciar l'honor que s'ens vol fer, allegant la pròpia modèstia i que d'altres persones en són més dignes, etc. i possiblement tindriem la pensada de senyalar com a més indicada la persona que ens volia carregar l'honor, és a dir, el propi senyor de Garganta. I no trobariem pas que això fos cap disbarat, per tal com sembla que si algú, per si sol, pren la determinació, arriscada i difícil, de posar-se a definir el grau d'exemplaritat de cada ciutadà, cal que tingui de la pròpia exemplaritat o almenys, de la seva capacitat per discernir l'exemplaritat d'altri, un concepte elevadíssim, superior al del mateix n.º 1, perquè altrament l'honor que ell pogués conferir no tindria cap valor. Es clar que el criteri d'un home sobre la seva pròpia exemplaritat no té cap valor per actuar de definidor de l'exemplaritat dels